

גם הגדולים טועים

חאת שרה שלי

למחרת, מבלי לחשב פעמים, פניתי בצהריים אל הגנה והתחלתי את מלחמתי בעשבים השוטטים. אמה ודאי מנחש שהבץ היה רב, ונעלי בעשו דביקות וכבדות. בקשי יכלתי להרים את רגלי וכך, בעוד אני תולשת עשבים, הדקתי את אדמת הגנה. יתכן מאד, שיותר מאשר עשיתי לה טובה, גרמתי לה רעה.

לאחר שגמרתי את עבודתי חזרתי לבית-הילדים, התקלחתי והפיתי בקצרי-רוח לשעה ארבע, פדי ללכת אל בית הורי. וכשהגעתי הביתה, אודי יקירי, אל משאל מה קרה במקום פנים שמחות ומחיכות, ראיתי פנים קרות וכעוסות; ובמקום שיר-הלל לעבודתי, קבלתי הרצאה נרגזת עד כמה הזקתי לגנה...

לא, הם לא התחשבו כלל בכונה הטובה שלי, גם לא בעבודה הקשה שהשקעתי בגנה. הם פעסו עלי, ההורים שלי, כי הלא זכרו גם שדחיתי את העבודה מיום ליום... ואני - תאר לעצמך מה גדולה היתה אכזבתי, וכמה דמעות שפכתי באותו ערב. ואז - אז הבנתי:

כן, גם הגדולים טועים לפעמים. נסלח להם על כך...

„אמא, למה תמיד הגדולים חושבים שהם הצודקים?“ כך שאל אותי יום אחד אודי בני, כשהוא מרים פניו אלי בשאלה, עיניו עוד אדר מות מבכי ושפתיו רועדות.

„לא תמיד, אודי, צודקים המבגרים“, עניתי לו, „הנה, אספר לך משהו, שנחרת עמך בלבי, משהו שקרה לפני הרבה שנים, כשהייתי ילדה כמוך, אולי קצת גדולה יותר, או אולי קטנה. והדבר שאספר לך, מלוח אותי כבר שנים.

לא הייתי מאותן בנות-קבוץ, העוזרות להורים. לא אהבתי לסדר, לנקות ולאפות עוגות. ליד ביתנו היתה גנת-פרחים קטנה, מקפת דשא, שעליו היינו נוהגים לשחק אחרי הצהריים.

הספור שאני מספרת לך קרה בתורף, ועשבים רבים מלאו את הגנה שלי. אבי, שהוא סבא שלי, עבד קשה במוסד, וכשבא הביתה לא היה לו כח, ואף לא סבלנות, לעבד בגנה. ואמא שלי, שהיא סבתא שלי, נשאה באותם ימים בבטנה את הדוד שלי. נעם, וגם היא לא יכלה לעבד בגנה.

יום יום היו הורי מבקשים שאצא לעשב את הגנה; אך אני לא ששתי כלל לרעיון ודחיתי מיום ליום את עזרתי. עד שיום אחד התלטתי: די, אי אפשר עוד לדחות בקשות אלו; למחרת בצהריים אבוא לנקות את הגנה מן העשבים וסוף סוף אזכה בתשפחות ובכמה מלים טובות.

אותו לילה ירד גשם שוטף. רעמים וברקים הפחידו אותי, ואני התפנסתי מתחת לשמיכה ותכננתי את המבצע שלי.

